

Sygn. akt I Ca 50/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2023 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Barbara Bojakowska

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2023 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą
w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 28 października 2022 roku, sygn. akt I C 342/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości na następujący:

„1. oddala powództwo;

2. zasądza od powoda M. J. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. 107 zł (sto siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

3. nakazuje pobrać od powoda M. J. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łasku 469,23 zł (czteryście sześćdziesiąt dziewięć złotych 23/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych związanych z opinią biegłego poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.”;

II. zasądza od powoda M. J. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...)

i (...) S.A. z siedzibą w W. 220 zł (dwieście dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia wyroku stronie powodowej do dnia zapłaty.

Sygn. akt I Ca 50/23

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Łasku w sprawie z powództwa M. J. przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna

z siedzibą w W. o zapłatę, zasądził od pozwanego na rzecz powoda 483 zł

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 15 lutego 2018 roku do dnia zapłaty (pkt 1)

i 1637,37 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty (pkt 2) oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łasku 469,23 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych związanych z opinią biegłego poniesionych w tym zakresie tymczasowo przez Skarb Państwa (pkt 3).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski, których istotne elementy przedstawiają się następująco:

9 grudnia 2017 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność J. R.. Sprawca kolizji miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwanym, obejmującą okresem ubezpieczenia między innymi datę, w której miała miejsce kolizja. Po zgłoszeniu szkody pozwany przyjął zasadę odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji i przystąpił do jej likwidacji. Szkada została zarejestrowana pod numerem (...)–01. Na czas likwidacji szkody J. R. wynajął samochód zastępczy. Najem rozpoczął się 20 grudnia 2017 r. i trwał 17 dni. Stawka najmu została określona na kwotę 180 zł netto za dobę. Za usługę najmu pojazdu zastępczego została wystawiona 5 stycznia 2018 r. na 3763,80 zł za 17 dni najmu. Pojazd zastępczy został zwrócony 5 stycznia 2018 r. 16 stycznia 2018 r. pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 1190 zł (17 dni x 70 zł), odmawiając jego wypłaty w pozostałej części. Wierzytelność względem pozwanego z tytułu odszkodowania za powyższą kolizję została zbyta na rzecz powoda. Stawki najmu pojazdu klasy B w 2017 r. i w pierwszej połowie 2018 r. wynosiły od 127 zł do 190,09 zł netto za dobę najmu przy wynajmie 3 dniowym oraz od 80,47 zł do 136 zł netto za dobę najmu - przy wynajmie 17 dniowym.

Stan faktyczny sąd ustalił na podstawie złożonych do akt dokumentów oraz opinii biegłego - rzeczoznawcy techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. K. B.. Wydanej przez biegłego opinii sąd w całości dał wiarę, albowiem brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zarówno poglądów w niej wyrażonych, opartych na dostępnej wiedzy, jak i przyjętych przez biegłego zasad metodologicznych. Biegły, uwzględniając okoliczności niniejszej sprawy, nie zaniehbując odwołania się do swego profesjonalnego doświadczenia i wiedzy fachowej zaczerpniętej z innych źródeł, klarownie i przekonująco wyjaśnił przyczyny, które zdecydowały o poczynionych przez niego ustaleniach.

Sąd wskazał na z art. 822 § 1 k.c., art. 834 i § 1 k.c., art. 361 § 1 i 2 k.c., art. 363 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) i stwierdził, że okres trwania najmu nie był sporny, zaś sporna była zaakceptowana przez ubezpieczyciela stawka dobową najmu – 70 zł netto.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy – opinii biegłego sądowego - rzeczoznawcy techniki samochodowej i ruchu drogowego wynika dla sądu, że stawki najmu pojazdu klasy B w 2017 r. i w pierwszej połowie 2018 r. wynosiły od 127 zł do 190,09 zł netto za dobę najmu przy wynajmie 3 dniowym oraz od 80,47 zł do 136 zł netto za dobę najmu - przy wynajmie 17 dniowym.

Dlatego też sąd uznał, że w rozpoznawanej sprawie winna mieć zastosowanie stawka rynkowa podana przez biegłego (średnia), tj. 167,28 zł, co daje kwotę 1653,76 zł przy następującym wyliczeniu: 17 dni x 167,28 zł = 2843,76 zł – 1190 zł (kwota wypłacona w postępowaniu likwidacyjnym) = 1653,76 zł.

W rozpoznawanej sprawie dla sądu poszkodowany nie skorzystał z możliwości wynajmu pojazdu zastępczego od firmy współpracującej z ubezpieczycielem. W świetle zaprezentowanych przez strony dowodów jest to uzasadnione.

Sąd stwierdził, że w zgłoszeniu szkody poszkodowany zażądał pojazdu zastępczego. Postawa pozwanego ograniczyła się jednak do poinformowania o cenach wynajmu akceptowanych przez niego i to dopiero kilka dni po zgłoszeniu szkody, nie było ze strony pozwanego woli rzeczywistego zorganizowania J. R. pojazdu zastępczego. Co więcej,

przerzucił on na poszkodowanego obowiązek poszukiwania najkorzystniejszej oferty pojazdu zastępczego korzystając z firm z którymi współpracuje. Taka postawa dla sądu pozwanego wskazuje na pozorność jego działań.

Z tych względów sąd uznał, że w tym przypadku skorzystanie z usług strony powodowej za celowe. Powód udokumentował dla sądu zastosowaną stawkę najmu umową i fakturą, jej rynkowość nie budzi również wątpliwości sądu w świetle przedstawienia cenników innych firm oraz sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania opinii biegłego sądowego – rzeczoznawcy techniki samochodowej i ruchu drogowego. Pozwany tymczasem, poza wspomnianą wyżej informacją skierowaną do poszkodowanego, nie przedstawił żadnych dowodów, z których wynikałoby, że faktycznie mógł zaoferować pojazd zastępczy za wskazaną kwotę.

Z tych wszystkich względów sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku, mając na uwadze treść art. 320 k.p.c.

Sąd zauważył na koniec, powołując się na art. 509 k.c., że skoro cesji dokonał właściciel uszkodzonego pojazdu, to uznać trzeba, że doszło do skutecznego nabycia przedmiotowej wierzytelności.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., a o kosztach sądowych na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zasądzając od pozwanego, który przegrał sprawę w całości, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łasku kwotę 469,23 zł tytułem kosztów opinii biegłego pokrytych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wniósł pozwany, który zaskarżył go całości i zarzucił:

1/naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu polegającą na uznaniu, że:

w zgłoszeniu szkody poszkodowany i osoba upoważniona do zgłoszenia szkody zażądał pojazdu zastępczego, w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku wręcz przeciwnego albowiem w formularzu zgłoszenia szkody w rubryce „Pojazd zastępczy” na pytanie „Czy potrzebujesz pojazdu zastępczego” poszkodowany wskazał (...), a nadto pozwany pouczył poszkodowanego, że Jeżeli okaże się, że będziesz potrzebował pojazdu zastępczego skontaktuj się z Centrum (...). Zorganizujemy dla Ciebie pojazd zastępczy. W przypadku najmu pojazdu zastępczego we własnym zakresie zastrzegamy, że uznamy celowe i ekonomiczne uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego, tj. takie jakie WARTA poniosłaby organizując najem w jednej z wypożyczalni współpracujących z W.. W przypadku Twojego pojazdu jest to kwota 70 zł brutto za dobę najmu”; zaś na pytanie czy „zapoznałem się z informacją dotyczącą pojazdu zastępczego” poszkodowany odpowiedział (...); pozwany nie poinformował poszkodowanego

o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego, podczas gdy z akt sprawy jasno wynika, że informacja o możliwości organizacji pojazdu zastępczego została przekazana zarówno w formularzu zgłoszenia szkody, jak również następnie w formie elektronicznej na wskazany adres email, w którym pozwany przekazał podstawowe informacje o możliwym najmie pojazdu zastępczego, czy przekazując dane wypożyczalni współpracujących z pozwanym; poprzez dowolne przyjęcie, że ze strony pozwanego nie było woli rzeczywistego

zorganizowania pojazdu zastępczego, w sytuacji gdy prawidłowa ocena dowodów winna prowadzić do wniosku, że poszkodowany i osoba upoważniona do zgłoszenia szkody wypełniając elektroniczny formularz zgłoszenia szkody potwierdził zapoznanie się z warunkami najmu pojazdu zastępczego, a jednocześnie wskazał, że taki pojazd jest

poszkodowanemu zbędny; poszkodowanemu nie zaoferowano najmu pojazdu zastępczego, pomimo iż taka propozycja padła, jednakże poszkodowany i osoba upoważniona do zgłoszenia szkody wypełniający formularz zgłoszenia szkody oświadczył, że nie potrzebuje pojazdu zastępczego - nie zaś, jak błędnie przyjął Sąd, że poszkodowany potrzebuje auta zastępczego, lecz pozwany okoliczność tą zignorował;

2/ naruszenie przepisów prawa materialnego, a to: w zakresie dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego:

- art. 361 § 2 k.c., art. 805 k.c. oraz art. 824¹ § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji zasądzenie odszkodowania przekraczającego wysokość poniesionej szkody, co w odniesieniu do całokształtu zebranego materiału dowodowego nie było uzasadnione i stanowi kwotę nieadekwatną do wysokości poniesionej szkody albowiem przyjęcie, że różnica czynszu najmu pojazdu zastępczego z jakiego korzysta poszkodowany względem stawek czynszu zaoferowanych przez likwidującego szkodę ubezpieczyciela stanowi szkodę nie pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym z kolizją za skutki której odpowiedzialność ponosi pozwany;

- art. 95 § 2 k.c. przez jego niezastosowanie i pominięcie, że czynność prawna dokonana przez przedstawiciela (osobę upoważnioną do zgłoszenia szkody) w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego;

- art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 826 § 1 k.c. w zw. z art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) poprzez błędną wykładnię i nieuwzględnienie przez sąd I instancji, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika, a decyzja poszkodowanego o wynajęciu pojazdu za dobową stawkę najmu znacznie wyższą aniżeli zaoferowana przez pozwanego, przyczyniła się jedynie do zwiększenia szkody, i jako taka nie powinna obciążać pozwanego albowiem osoba uczestnicząca w zdarzeniu objętym ubezpieczeniem obowiązkowym (w tym również poszkodowany) obowiązana jest do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

W zakresie zarzutu zmierzającego do wykazania przekroczenia przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów w takiej postaci jak została przedstawiona w treści apelacji wyjaśnić należy, iż ocena dowodów polega na poddaniu ich analizie według określonych kryteriów i wyraża się w porównaniu wyników postępowania dowodowego z przedmiotem postępowania dowodowego i w syntetyzowaniu wniosków. Sąd obowiązany jest za prawdziwe uznawać tylko takie zdania, które zostały uzasadnione według określonych, rozsądnych dyrektyw poznawczych, przestrzegać zasad logicznego rozumowania, stosować zasady doświadczenia życiowego. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów opiera się bowiem na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość, zgodną z doświadczeniem życiowym (orz. z 20.3.1980 r., II URN 175/79, OSN 1980, Nr 10, poz.200).

Należy zgodzić się ze stroną skarżącą, że Sąd Rejonowy w realiach sprawy nieprawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, czym uchybił art. 233 § 1 k.p.c., w postaci faktu zgłoszenia przez poszkodowanego ubezpieczycielowi braku potrzeby najmu pojazdu zastępczego; poinformowania poszkodowanego, że w przypadku potrzeby najmu pojazdu powinien on zgłosić się do Centrum (...); poinformowania poszkodowanego, że w przypadku jego pojazdu jest to kwota 70 zł brutto za dobę najmu oraz faktu zapoznania się z informacją dotyczącą pojazdu zastępczego, co bezpośrednio doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia wysokości stawki dziennej najmu pojazdu zastępczego za okres tego najmu.

Sąd Rejonowy w sprawie niewłaściwie ocenił stawki za czas najmu pojazdu zastępczego, gdyż okres najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego był w okolicznościach sprawy uzasadniony i niekwestionowany.

W tym miejscu wypada przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Zatem nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być kompensowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c. art. 362 k.c. i 826 § 1 k.c.). Oznacza to, że na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw.

Sąd Najwyższy dostrzegł potrzebę utrzymania ochrony interesów poszkodowanego w rozsądnych granicach (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012, Nr 3, poz. 28).

Kierując się sformułowanymi przez Sąd Najwyższy wskazówkami, należy przyjąć, że nie mogą być uznane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, które nie są konieczne do wyeliminowania negatywnego następstwa majątkowego w postaci utraty możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu, gdyż następstwo to może być wyeliminowane - bez uszczerbku dla godnych ochrony interesów poszkodowanego - w inny, mniej uciążliwy dla dłużnika sposób. Jeżeli zatem ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu, zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te - w zakresie nadwyżki - będą podlegały zwrotowi tylko wtedy, gdy poszkodowany wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Wskazać należy, iż strona poszkodowana, została poinformowana o możliwości skorzystania z pojazdu zastępczego od firm współpracujących z ubezpieczycielem, co z resztą sam potwierdził w formularzu zgłoszeniowym. Poszkodowany nie zgłosił jednak takiej potrzeby ubezpieczycielowi. Korzystając zatem mimo wszystko z pojazdu najmowanego od powoda nie podjął jakiegokolwiek próby zapoznania się z warunkami najmu pojazdu od firm współpracujących z ubezpieczycielem oraz porównania tych warunków z umową zawartą z powodem. Z tego też względu trudno przyjąć, że poszkodowany zasadnie nie skorzystał z oferty podmiotu współpracującego z pozwanym, a tym samym nie przyczynił się do zwiększenia rozmiaru szkody. Tym samym, poszkodowany powinien podjąć starania zmierzające do porównania warunków najmu i wybrać ofertę najkorzystniejszą, co nie koniecznie oznaczać musiało, że byłaby to oferta o najniższej dobowej stawce najmu.

Dlatego też zarzut dotyczący nie skorzystania przez poszkodowanego z najmu pojazdu zastępczego oferowanego przez pozwanego ubezpieczyciela, a tym samym nieuzasadnionego zawyżenia szkody wskazać należy, iż zarzut ten zasługuje na uwzględnienie.

Nie można zatem zgodzić się z Sądem Rejonowym, który ustalił, że przez cały okres najmu – tj. 17 dni wg stawki 167,28 zł brutto jest odpowiedni.

Tym samym można zgodzić się ze skarżącym, że w tym zakresie naruszono w sprawie art. 233 § 1 k.p.c.

Nietrafna jest jednak próba skarżącego zanegowania oceny materiału dowodowego za pomocą zarzutu naruszenia przepisu art. 227 k.p.c.

Przepis ten stanowi o tym, że przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Określa zatem jedynie wolę ustawodawcy ograniczenia kręgu faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym, natomiast nie jest źródłem obowiązków i uprawnień jurysdykcyjnych, a tym samym nie może być przedmiotem naruszenia sądu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2001 r., III CKN 434/00).

Zauważenia zatem wymaga, iż przez cały okres najmu uzasadniona stawka powinna wynosić kwotę wskazaną przez pozwanego tj. 70 zł brutto.

Skuteczny jest w takim przypadku w okolicznościach sprawy zarzuty naruszenia prawa materialnego art. 361 § 1 i 2 k.c., art. 805 k.c., art. 824¹ § 1 k.c. w zw. z art. 826 § 1 k.c.

w zw. z art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) z których wynika, że poszkodowany ma obowiązek minimalizacji szkody. Celem odszkodowania ubezpieczeniowego jest bowiem kompensacja realnie powstałej szkody, a nie zarobek osób trzecich - w tym przypadku powoda.

Uwzględniając powyższe oraz wysokość wypłaconego przez pozwanego odszkodowania z tego tytułu (1190 zł = 17 dni x 70 zł) uznać należało, że roszczenie ponad tą wypłaconą kwotę nie jest uzasadnione.

Nie naruszono w sprawie art. 95 § 2 k.c. jak to błędnie wskazuje skarżący.

Zgodnie z tym przepisem czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego. Sąd bowiem w sprawie nie negocjował uprawnień strony powodowej do dochodzenia roszczenia objętego pozwem, w tym w szczególności uprawnień wynikających z kwestii przelewu wierzytelności.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo, o czym orzekł jak w punkcie I. 1. sentencji.

Z uwagi na zmianę wyroku należało dokonać na podstawie art. 98 § 1 - 3 k.p.c. w z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, korekty rozstrzygnięcia o kosztach procesu, jak i o kosztach pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Powód ostatecznie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym przegrał sprawę w całości, czego konsekwencją było zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego łącznie 107 zł (90 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm. i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa), o czym orzeczono jak w punkcie I. 2. sentencji.

Sąd Okręgowy dokonał ponadto ponownego rozliczenia kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa w ten sposób, że nakazał pobrać od powoda całość tych kosztów w wysokości 469,23 zł, o czym orzeczono jak w punkcie I. 3. sentencji.

O kosztach postępowania odwoławczego, należnych od powoda na rzecz pozwanego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie art. 98 § 1 - 3 k.p.c.

w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, który powód przegrał w instancji odwoławczej w całości.

Sąd zasądził więc od powoda na rzecz pozwanego łącznie 220 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego na które to złożyły się: opłata od apelacji 100 zł,
w tym opłata od wniosku o sporządzenie uzasadnienia zaliczona na opłatę od apelacji
oraz koszty zastępstwa prawnego pozwanego w postępowaniu apelacyjnym 120 zł – ustalone na podstawie § 2 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).